

Arrest

nr. 136 393 van 15 januari 2015
in de zaken RvV X / IV – RvV X / IV – RvV X / IV – RvV X / IV

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien de verzoekschriften die X, X, X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 11 januari 2015 hebben ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering van 6 januari 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en het administratieve dossiers.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij X en haar advocaat C. VAN CUTSEM, die tevens de verzoekende partijen X, X en X vertegenwoordigt en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verzoekende partijen hebben elk afzonderlijk een verzoekschrift ingediend. Aangezien in de vier verzoekschriften dezelfde argumenten tegen dezelfde bestreden beslissing worden aangevoerd is het in het belang van de goede rechtsbedeling aangewezen de vier beroepen samen te behandelen (RvS 25 april 1996, nr. 59.260; RvS 16 november 2005, nr. 151.356).

2. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoeker werd op 8 februari 2009 tegengehouden door de Franse politie te Calais. Hij verklaarde enkele weken in België te hebben verbleven, waarna een verzoek tot overname werd gericht aan de Belgische autoriteiten, dat aanvaard werd.

Eerste verzoeker werd op 17 februari 2009 overgedragen door de Franse autoriteiten. Er werd hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Eerste verzoeker heeft op 23 februari 2009 een asielaanvraag ingediend.

Bij schrijven van 20 augustus 2009 heeft verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Verzoekers aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 3 mei 2010. Verzoeker werd in het bezit gesteld van een AI, en verzoekers dossier werd voor advies overgemaakt aan de arts-adviseur.

De adjunct-commissaris-generaal heeft op 28 juni 2010 beslist de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker te weigeren.

Verzoekers echtgenote heeft op 22 september 2010 een asielaanvraag ingediend, samen met haar meerderjarige zoon en haar minderjarige dochter.

Uit het Eurodac-verslag van 22 september 2010 blijkt dat de vingerafdrukken van verzoekers echtgenote (en de kinderen) in Polen zijn genomen op 16 september 2010, alwaar zij een asielaanvraag heeft (hebben) ingediend.

Op 1 december 2010 hebben de Belgische autoriteiten de terugname van de echtgenote en kinderen van verzoeker verzoekers gevraagd aan de Poolse autoriteiten op grond van art. 16.1.c van de Verordening (EG) 343/2003. Op 6 december 2010 hebben de Poolse autoriteiten de terugname van betrokkenen aanvaard.

Op 14 januari 2011 heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen t.a.v. de echtgenote en meerderjarige zoon. Er werd hen een doorlaatbewijs verschaft.

Betrokkenen hebben deze beslissing aangevochten bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arresten nrs. 62 563 en 62 564 dd. 31.05.2011 heeft de Raad de annulatieberoepen en vorderingen tot schorsing verworpen.

Bij schrijven van 15 juli 2011 heeft verzoeker een nieuwe aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij hij tevens melding maakte van zijn familieleden. Deze werd ontvankelijk verklaard op 2 september 2011.

De echtgenote en zoon van verzoeker hebben een nieuwe asielaanvraag ingediend op 7 juni 2011. De adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen heeft op 24 april 2012 een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen deze beslissingen hebben de echtgenote en zoon van verzoeker beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 85 210 van 25 juli 2012 heeft de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan betrokkenen geweigerd.

Bij schrijven van 3 juli 2012 heeft verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 21 februari 2013 heeft de arts-adviseur een medisch advies verschaft.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft verzoekers aanvraag om machtiging tot

verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 20 augustus 2009, ongegrond verklaard op 25 februari 2013. Deze beslissing werd ingetrokken op 10 februari 2014.

Op 3 februari 2014 heeft de arts-adviseur een nieuw medisch advies verleend.

Op 10 februari 2014 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing genomen tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze beslissing maakt het voorwerp uit van de procedure gekend onder rolnummer 150 349.

Op 11 februari 2014 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de aanvraag 9bis, die werd ingediend op 3 juli 2012, onontvankelijk verklaard. De beslissingen werden op 27 februari 2014 en op 17 februari 2014 aan verzoeker en zijn gezinsleden betekend.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft op 27 februari 2014 een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Deze beslissing werd per aangetekend schrijven van 28 februari 2014 ter kennis gebracht.

Verzoeker en zijn gezinsleden hebben bij schrijven van 29 april 2014 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend.

Op 30 september 2014 heeft de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging heeft op 30 september 2014 tevens een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten; aan verzoeker, zijn echtgenote en zoon werd geen termijn verleend om het grondgebied te verlaten, aan de dochter werd een termijn van 30 dagen toegekend. Evenzeer op 30 september 2014 werd t.a.v. verzoeker, zijn echtgenote en zoon, een beslissing genomen tot inreisverbod voor 2 jaar (bijlage 13sexies).

Tegen deze beslissingen van 30 september 2014, dewelke betekend werden op 29 oktober 2014, hebben verzoeker en zijn gezinsleden een annulatieberoep en vordering tot schorsing ingediend (procedure gekend onder rolnummer X).

Verzoeker en zijn familieleden werden op 6 januari 2015 aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 6 januari 2015 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit zijn de thans bestreden beslissingen die dezelfde dag aan verzoekers betekend werden en als volgt luiden:

“(…) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: O.

voornaam: G.

*geboortedatum: **26.12.1960***

*geboorteplaats: **Terjola***

*nationaliteit: **Georgië***

*In voorkomend geval, ALIAS: **Oboladze L. Gela geboren op 26/12/1960 te Edjola met Georgische nationaliteit – Oboladze Gela geboren op 26/12/1960 te Gruzija met Litouwse nationaliteit***

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 § 3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 04/03/2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 29/10/2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengen grondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 23.02.2009 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de CGVS op 29.06.2010. Betrokkene kreeg een

bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 27.02.2014) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft tevens op 20.08.2009 en op 15.07.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 10.02.2014. Deze beslissing is op 04.03.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft tevens op 03.07.2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11.02.2014. Deze beslissing is op 17.02.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft tevens op 29.04.2014 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 30.09.2014. Deze beslissing is op 29.10.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 0 dagen. Een inreisverbod van 2 jaar wordt aan betrokkene ook opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, **W. Van Poucke, attaché**, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van **de politie van Zaventem** en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te **127bis Steenokkerzeel** de betrokkene, **O., G.**, op te sluiten in de lokalen van het centrum te **127bis Steenokkerzeel. (...)**

(...) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: **O.**

voornaam: **N.**

geboortedatum: **17.09.1965**

geboorteplaats: **Terdjola**

nationaliteit: **Georgië**

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 § 3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 04.03.2014 en 29.10.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat haar betekend werd op 29.10.2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 22.09.2010 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing op 14.01.2011 (bijlage 26 queater, een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen.

Betrokkene heeft een 2^e asielaanvraag op 07.06.2011 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 25.07.2012. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 27.02.2014) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft tevens op 15.07.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 10.02.2014. Deze beslissing is op 4.03.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft tevens op 03.07.2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11.02.2014. Deze beslissing is op 4.03.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft tevens op 29.04.2014 een 2° regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 30.09.2014. Deze beslissing is op 29.10.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 0 dagen. Een inreisverbod van 2 jaar wordt aan betrokkene opgelegd aangezien zij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 04.03.2014.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden:

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden.

Hoewel zij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 04.03.2014 en 29.10.2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat haar betekend werd op 29.10.2014. (...)."

"(...) Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: **O.**

voornaam: **O.**

geboortedatum: **14.08.1991**

geboorteplaats: **Terdjola**

nationaliteit: **Georgië**

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

12° indien hij voorwerp is van een inreisverbod.

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de

buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 § 3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 04/03/2014.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 2 jaar dat hem betekend werd op 29/10/2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan hem onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft een asielaanvraag op 22.09.2010 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing op 14.01.2011 (bijlage 26 queater, een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 7 dagen.

Betrokkene heeft een 2^e asielaanvraag op 07.06.2011 ingediend. Deze aanvraag werd definitief afgesloten met een negatieve beslissing door de RVV op 25.07.2012. Deze beslissing met een bevel om het grondgebied te verlaten geldig 30 dagen (bijlage 13qq van 27.02.2014) werd per aangetekend schrijven betekend aan betrokkene.

Betrokkene heeft tevens op 15.07.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 10.02.2014. Deze beslissing is op 4.03.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft tevens op 03.07.2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11.02.2014. Deze beslissing is op 4.03.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft tevens op 29.04.2014 een 2^e regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 30.09.2014. Deze beslissing is op 29.10.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 0 dagen. Een inreisverbod van 2 jaar wordt aan betrokkene opgelegd aangezien hij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

Hoewel hij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat hem betekend werd op 04/03/2014.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, **W. Van Poucke, attaché**, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

de Politiecommissaris van **de politie van Zaventem**

en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te **127bis Steenokkerzeel**

de betrokkene, **O., O.**, op te sluiten in de lokalen van het centrum te **127bis Steenokkerzeel**. (...).”

“(…) **Bevel om het grondgebied te verlaten**

Aan de mevrouw⁽¹⁾, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: **O.**

voornaam: **I.**

geboortedatum: **30.08.1993**

geboorteplaats: **Terdzola**

nationaliteit: **Georgië**

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 § 3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 29.10.2014.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene volgde doorheen haar minderjarigheid de verblijfsprocedures van haar moeder.

Betrokkene heeft op 15.07.2011 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9ter van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 10.02.2014. Deze beslissing is op 4.03.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft tevens op 03.07.2012 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 11.02.2014. Deze beslissing is op 4.03.2014 aan betrokkene betekend.

Betrokkene heeft tevens op 29.04.2014 een 2° regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd onontvankelijk verklaard op 30.09.2014. Deze beslissing is op 29.10.2014 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Gezien betrokkene niet in bezit is van identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van haar nationale overheden

Hoewel zij voorheen betekening kreeg van een verwijderingsmaatregel, is het weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing; betrokkene is opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 29.10.2014

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, **Ward Van Poucke, attaché**, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van **de politie van Zaventem** en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te **127bis** de betrokkene, **O., T.**, op te sluiten in de lokalen van het centrum te **127bis**. (...).”

Tevens hebben verzoeker en zijn gezinsleden voorlopige maatregelen gevorderd inzake het hangende beroep tegen de beslissingen genomen inzake de aanvragen om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 9ter en 9bis van de vreemdelingenwet. Deze vorderingen worden eveneens op de terechtzitting van 14 januari 2015 behandeld.

Op 6 januari 2015 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging t.a.v. de dochter van verzoeker eveneens een beslissing genomen tot inreisverbod voor 2 jaar (bijlage 13sexies).

3. Over de ontvankelijkheid

Voor wat betreft de beslissing tot vasthouding die besloten is in de bestreden beslissing, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op te merken dat een dergelijke beslissing overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) enkel aanvechtbaar is bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze beslissing.

Met betrekking tot de beslissing tot vasthouding is de vordering derhalve onontvankelijk.

4. Over de vordering tot schorsing

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Het uiterst dringend karakter wordt niet betwist door de verwerende partij.

In casu is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

4.3. Betreffende het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.3.1. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.3.2. Verzoekende partij houdt voor dat haar terugsturen naar haar herkomstland een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM uitmaakt; zij verwijst hiertoe naar een medisch attest van 4 april 2014 van Professor Michielsen, dat bij het beroep tegen de 9ter ongegrondheidsbeslissing van 10 februari 2014 gevoegd werd, en naar het attest van 8 januari 2015 dat in bijlage aan huidig verzoekschrift tot schorsing is gevoegd.

4.3.3. Verzoekende partij beroept zich in haar verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid andermaal op de hepatitis, en verwijst naar een nieuwe behandeling die de behandelende arts zou willen opstarten met medicatie dewelke vanaf 1 januari 2015 wordt terugbetaald. Het attest van 4 maart 2014 van Dr. Michielsen gevoegd bij het verzoekschrift van 18 maart 2014 stelt: *"(...) De cirrose is op dit ogenblik stabiel. (...) Hij wordt thans onbehandeld opgevolgd voor de detectie van complicaties van de cirrose. Er worden op dit ogenblik nieuwe direct werkende antivirale middelen ontwikkeld ter behandeling van hepatitis C, voor diverse genotypes met hoge kans op succes, ook voor patiënten die op de huidige behandeling onvoldoende respons deden. Zodra een behandeling (in studieverband) beschikbaar is zal patiënt behandeld worden"*. (eigen onderlijning). In het attest van 8 januari 2015 dat gevoegd wordt bij huidig verzoekschrift wordt melding gemaakt van het feit dat de nieuwe behandelingsmethode waarvoor door het RIZIV terugbetaling is voorzien vanaf 1 januari 2015 erg dure medicatie is (80.000 euro) wat voor patiënt in zijn geboorteland niet beschikbaar is.

Nog daargelaten dat het een behandeling "in studieverband" is die vanaf 1 januari 2015 zou worden opgestart en terugbetaald waarvan de resultaten bijgevolg nog af te wachten zijn toont verzoeker door te verwijzen naar nieuwe medicatie die zou worden uitgeprobeerd niet aan dat er sprake is van een risico op schending van artikel 3 EVRM in zijn hoofde in geval van terugleiding. De ambtenaar-geneesheer had in zijn advies van 3 februari 2014 reeds besloten op basis van alle hem ter beschikking gestelde gegevens dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt geen reëel risico inhouden voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Het loutere gegeven dat een nieuwe medicatie ten aanzien van verzoeker zou worden uitgeprobeerd voor dezelfde aandoening die ook in het verleden werd ingeroepen en waarover voormelde vaststellingen werden gedaan door de ambtenaar-geneesheer, betreft geen fundamentele wijziging van de gezondheidstoestand, zodat geen schending van artikel 3 EVRM kan worden aangenomen.

Alleszins, bij een beoordeling van een grief 3 EVRM houdt de Raad zich aan de rechtspraak van het EHRM. Het feit dat een beschikbare medische behandeling mogelijkerwijs minder toegankelijk is in het land van terugkeer dan in de staat op wiens grondgebied de vreemdeling zich bevindt, is op zichzelf geen doorslaggevend element in de beoordeling van het EHRM (zie EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing, EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing)). Het gegeven dat de behandeling van een aandoening in het land van herkomst mogelijk niet van hetzelfde kwalitatief niveau zal zijn als in België of dat een beroep moet gedaan worden op een andere arts dan de gebruikelijke arts in België, kan op zich evenmin een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengen. In dit verband kan verwezen worden naar het arrest van het EHRM van 27 mei 2008, Grote Kamer in de zaak N. t. Verenigd Koninkrijk, waarin gesteld werd: *"La décision d'expulser un étranger atteint d'une maladie physique ou mentale grave vers un pays où les moyens de traiter cette maladie sont inférieurs à ceux disponibles dans l'Etat contractant est susceptible de soulever une question sous l'angle de l'article 3, mais seulement dans des cas très exceptionnels, lorsque les considérations humanitaires militant contre l'expulsion sont impérieuses"* en *"l'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. Conclure le contraire ferait peser une charge trop lourde sur les Etats contractants"*. (§ 42 en 43 van

het arrest; vrije vertaling: “*De beslissing tot verwijdering van een vreemdeling, die lijdt aan een serieuze mentale of psychische ziekte, naar een land waar de faciliteiten voor behandeling van die ziekte minderwaardig zijn in vergelijking met deze van de verwijderende lidstaat, kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van art. 3 EVRM uitmaken, met name wanneer de menswaardige motieven tegen een verwijdering dermate ernstig/dwingend zijn.*” en “*art. 3 EVRM impliceert niet dat een lidstaat de plicht heeft om deze ongelijkheden te nivelleren door de verstrekking van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan alle vreemdelingen zonder verblijfsrecht. Er anders over oordelen zou een te zware last op de schouders van de lidstaten leggen.*”. Het EHRM oordeelde in het voormeld arrest van 27 mei 2008 tevens dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt in beginsel niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM op te leveren. Enkel dus “*in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*”, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk, bevestigd in de zaak EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10, Y.-E.M. t. België en zeer recent bevestigd in het arrest van het EHRM van 27 februari 2014 in de zaak Joseph t. België). Verzoeker toont nergens *in concreto* aan dat hij zich gelet op de elementen die zijn zaak nu actueel kenmerken, in een uitzonderlijk geval bevindt zoals bedoeld in de aangehaalde rechtspraak van het EHRM.

De Raad kan bovendien vaststellen dat verzoeker met geen enkel medisch stuk aantoont dat zijn medische toestand actueel niet stabiel zou zijn of dat hij medisch ongeschikt zou zijn om te reizen. Evenmin brengt hij enig stuk aan dat toelaat vast te stellen dat deze behandeling niet toegankelijk of beschikbaar zou zijn in zijn land van herkomst maar beperkt zich dienaangaande tot blote beweringen omdat het nieuwe geneesmiddel ‘*erg dure medicatie is (80.000 euro) wat voor patiënt in zijn geboorteland niet beschikbaar is*’.

De Raad stelt derhalve vast dat de verzoeker in het kader van zijn onderhavige vordering niet aantoont dat zijn medische toestand dermate uitzonderlijk en zwaarwichtig is dat er dwingende humanitaire redenen zijn die pleiten tegen de uitwijzing er in zijn land van herkomst. De loutere bewering dat de uitwijzing een reëel risico zal inhouden voor zijn leven en zijn fysieke integriteit of zelfs een reëel risico zal inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, is geenszins voldoende om een daadwerkelijke schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Tegelijk met het huidige schorsingsverzoek bij hoogdringendheid dienden verzoekers een vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de ter kennis gebrachte beslissing van 10 februari 2014 waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter ongegrond werd verklaard. Aldus werd de behandeling van deze zaak tijdig geactiveerd en werd deze zaak samen met de huidige zaak behandeld op de zitting van 14 februari 2015. Na onderzoek van haar grieven werd de zaak bij arrest nr. 136 391 van 15 januari 2015 verworpen.

Prima facie wordt niet aangetoond dat de uitwijzing van de verzoeker, gezien zijn medische toestand, een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM.

In de mate verzoekende partij eveneens verwijst naar het studeren voor hun examens door haar meerderjarige kinderen, toont zij hiermee geen schending van artikel 8 EVRM in haren hoofde aan. Nog daargelaten dat relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen niet automatisch onder het begrip “*gezinsleven*” uit artikel 8 van het EVRM valt en niet blijkt dat er zich *in casu* een bijzondere band van afhankelijkheid tussen verzoekende partij en de meerderjarige kinderen stelt kan worden blijkt uit het administratief dossier dat het volgen van huidig academiejaar en de voorgehouden integratie zich heeft voorgedaan tijdens een periode van illegaal verblijf. Ook staat het de kinderen vrij een visum, met het oog op het volgen van studies aan te vragen in hun herkomstland.

Een schending van de artikelen 8 EVRM wordt op het eerste gezicht evenmin aangetoond.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

4.4. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers X, X, X en X worden gevoegd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER